

1

‘Hoe ziet een zaadje van een man er eigenlijk uit?’ vraagt Aaf.

De vader van Aaf verslikt zich in zijn koffie. Hij begint hard te hoesten.

‘Ja, vertel jij Aaf eens even hoe een zaadje van een man eruit-ziet,’ zegt de moeder van Aaf lachend. Aafs vader staat op, veegt zijn mond af aan zijn servet en schuift zijn stoel aan. ‘Ik moet opschieten.’

‘Wat heb jij ineens een haast!’ zegt de moeder van Aaf.

‘Het is toch een heel gewone vraag?’ zegt Aaf. Ze doet hagel-slag op haar boterham. Ze maakt een grote berg en spreidt die met haar vinger uit.

‘Je hebt helemaal gelijk, Aaf,’ zegt de moeder van Aaf. ‘Het is een heel normale vraag.’

‘Geef jij daar dan maar een heel normaal antwoord op,’ zegt de vader van Aaf terwijl hij Aafs moeder een kus geeft. Hij knijpt Aaf in haar neus en gaat ervandoor.

De moeder van Aaf denkt even na. Aaf neemt ondertussen een grote hap van haar boterham. Aaf houdt niet van boter, dus alle hagel-slag valt weer op haar bord. Ze opent haar boterham en legt zo veel mogelijk hagel-slag terug.

‘Zaadjes van een man kunnen we niet met ons blote oog zien,’ legt de moeder van Aaf uit. ‘Als je ze onder een microscoop legt, zien ze eruit als kleine kikkervisjes. Een man heeft miljoenen

zaadjes en die wonen in twee ballen onder zijn piemel.'

Aaf proest het uit. Stukjes brood en hagelslag vliegen uit haar mond.

De moeder van Aaf moet ook lachen.

'Ik dacht dat een zaadje eruitzag als een druivenpitje,' zegt Aaf. Ze neemt nog een grote hap. Weer valt de hagelslag eruit. Nu niet alleen op haar bord, maar ook op de tafel en de vloer.

'Fijn, Aaf, ruim je dat even op? Papa heeft net gestofzuigd!' De moeder van Aaf kan heel snel wisselen van lachen naar streng zijn.

'Heeft een vrouw ook miljoenen eitjes?' vraagt Aaf terwijl ze de hagelslag op de grond met haar hand bij elkaar veegt.

'Nee,' zegt de moeder van Aaf. 'Een paar honderdduizend volgens mij. Die wonen in je eierstokken. Elke maand komt er een eitje vrij. Dat eitje wacht dan eigenlijk om bevrucht te worden door een zaadje. Als er geen zaadje komt, dan wordt het eitje weer afgestoten. Snap je?'

'Best stom, al die eitjes die voor niks zitten te wachten,' zegt Aaf. 'Wie wil er nou honderdduizend kinderen?'

Ze stopt een stukje van haar boterham met hagelslag voorzichtig in haar mond. Dan pakt ze haar zachtgekookte eitje. Om de schil te breken tikt ze met het ei tegen de rand van de tafel. Ze pelt de bovenkant en lepelt het eitje leeg. Het is precies goed. Niet te hard en niet te zacht. Aaf houdt niet van snoteieren.

Dan houdt ze de lege schaal in haar ene hand en een hagelslagje in haar andere hand. Met het hagelslagje zwemt ze met grote bochten naar het eitje.

'Ik ga je bevruchten!' roept ze. Ze stopt het hagelslagje in het eitje. 'Gaat het ongeveer zo?'

Haar moeder moet lachen. 'Ja, zo ongeveer. Alleen zwemt er niet één zaadje naar het eitje, maar miljoenen tegelijk. Wie het snelst is, heeft gewonnen en mag het eitje gaan bevruchten.'

'Miljoenen tegelijk?' zegt Aaf verbaasd. 'Wat een drukke zwemwedstrijd!'

'Ja, een drukte vanjewelste,' grinnikt de moeder van Aaf.

'Dus papa's snelste zaadje en een van jouw eitjes hebben mij gemaakt?'

'Ja, wat een wonder, hè?' zegt Aaf's moeder.

Aaf giet de hagelslag die op haar bord ligt op haar hand. Ze heeft een hele hand vol. Ze denkt even na. Niet te lang. In haar andere hand houdt ze de eierschaal vast. 'Klaar voor de start?' roept ze. 'Af!' Aaf gooit alle hagelslag richting de eierschaal.

'Wat doe je nou?' roept de moeder van Aaf geschrokken en boos tegelijk. De vloer, de tafel, het ontbijtservies, alles ligt onder de hagelslag.

'Ik doe de zwemwedstrijd na,' zegt Aaf lachend.

De moeder van Aaf schudt haar hoofd. 'Hoe haal je je dat nu weer in het hoofd! Opruimen die boel, Aaf!'

'Kijk, mam, we krijgen een vijfling,' Aaf heeft vijf hagelslagjes in het ei gevangen.

Nu moet haar moeder toch weer lachen.

Aaf kijkt naar de eierschaal en de hagelslagjes. 'Toch bijzonder dat daar gewoon een mens uit kan groeien.'

'Ja, dat is ongelooflijk,' zegt de moeder van Aaf.

Aaf pakt een stoffer en blik en veegt de troep op.

'Dus ben ik dan de helft jou en de helft papa?'

'Je hebt allerlei eigenschappen van mij en papa, maar ook van je voorouders. Dat kuiltje in je rechterwang bijvoorbeeld, dat heb

je niet van mij of van papa. Dat heb je van mijn moeder.'

Aaf kijkt in de spiegel boven de schouw. Ze glimlacht, waardoor het kuiltje in haar rechterwang zichtbaar wordt.

'Dus ik heb ook eigenschappen van opa en oma?'

'Ja,' zegt haar moeder een beetje afwezig.

Aaf stopt de laatste hap van haar boterham in haar mond. Dan neemt ze er een slok thee bij.

'Waarom zien we opa en oma eigenlijk nooit meer?' vraagt ze met volle mond.

De moeder van Aaf is even stil.

'Omdat ze best ver weg wonen,' zegt ze uiteindelijk terwijl ze opstaat.

'Zo ver weg wonen ze toch niet?' zegt Aaf. 'Hoelang is het rijden dan?'

'Ruim een uur,' zegt Aafs moeder. Ze ruimt de borden van tafel, zet ze in de vaatwasmachine en gaat daarna uitgebreid met een doekje de keuken poetsen. Dat doet ze als ze boos is, of verdrietig.

'Een uur is toch niet zo lang?' vraagt Aaf voorzichtig.

Aafs moeder zucht. Ze legt het doekje neer en denkt na.

'Oma en ik ... hoe moet ik dat zeggen ... we vinden elkaar niet altijd zo lief.'

'O,' zegt Aaf. De laatste keer dat ze bij haar opa en oma was, is al een paar jaar geleden. Ze kan zich van het bezoekje niet veel meer herinneren. Wel dat haar grootouders in een heel groot huis met een enorme tuin wonen. Zo groot dat je erin kunt verdwalen.

'Waarom vind je oma niet zo lief?' vraagt Aaf. Ze legt haar hand op haar wang. Ze heeft het kuiltje van een oma die niet zo lief is. Dat voelt raar.

'Jeetje, Aaf, dat is ingewikkeld,' zegt haar moeder. 'We denken anders over dingen.'

'Maar wij denken toch ook weleens anders over dingen?' zegt Aaf.

De moeder van Aaf loopt naar Aaf toe en slaat haar armen om haar dochter heen. 'Ja, dat is waar. En toch vind ik jou heel erg lief.'

'Nou dan,' zegt Aaf.

'Weet je nog, dat mooie huis waarin opa en oma wonen?' zegt haar moeder.

Aaf knikt.

'Dat is ook het huis waar ik ben opgegroeid. Mijn moeder komt uit een nogal, ja hoe zeg ik dat, deftige familie.'

Aaf is stil omdat ze wil dat haar moeder doorgaat met vertellen.

'Bij ons was het heel belangrijk dat je netjes at, dat je nette manieren had. En het was ook belangrijk wat voor vriendjes en vriendinnetjes je mee naar huis nam. Die moesten goed opgevoed zijn, ook uit "goede" families komen.' De moeder van Aaf maakt bij het woord 'goede' met beide wijsvingers aanhalingstekens in de lucht.

'Zijn wij ook een "goede" familie?' vraagt Aaf. Ze maakt dezelfde beweging met haar vingers.

Haar moeder lacht. 'Goed zijn we sowieso! Maar wij voeden jou heel anders op dan hoe ik ben opgevoed. Wij vinden het bijvoorbeeld niet belangrijk uit wat voor gezin jouw vriendjes komen. Wij willen gewoon dat je blij bent met de mensen om je heen.'

'Maar je zegt er wel wat van als papa of ik niet netjes eten,' zegt Aaf.

‘Ja, dat klopt,’ geeft haar moeder lachend toe.

‘Toen ik ouder werd, ging ik me steeds meer afzetten tegen mijn ouders,’ gaat ze verder. ‘Ik wilde mijn eigen keuzes maken. Daarom ging ik soms expres met mijn elleboog op tafel eten of liet ik een boer.’

Aaf moet hard lachen.

‘Mijn ouders gaven vaak grote feesten op hun landgoed,’ vertelt Aafs moeder. ‘Dan kwamen er veel vrienden en kennissen van opa en oma bij ons thuis. Die hadden dan heel mooie, nette kleren aan. Ik heb me een keer expres apart gekleed. Ik had een heel kort rokje aan, mijn panty was gescheurd en mijn gezicht gek opgemaakt. Zo kwam ik de trap af. Mijn ouders kregen zo- wat een hartaanval. Ik werd naar mijn kamer gestuurd en kreeg huisarrest.’

Aaf moet grinniken. ‘Mama toch!’

‘Tja, dat was misschien niet zo lief,’ zegt haar moeder. ‘Maar ik wilde keuzes maken die mij gelukkig maakten. Maar je hebt gelijk, ik heb het mijn ouders niet altijd makkelijk gemaakt.’

‘Hebben jullie het dan nooit uitgepraat?’ vraagt Aaf.

‘Nee, niet echt. Met opa en oma valt niet goed te praten,’ zegt haar moeder.

‘Daarom hebben we ze dus al een tijdje niet gezien,’ zegt Aaf.

‘Het is allemaal een beetje gek gelopen,’ zegt Aafs moeder verdrietig. ‘Ik moet er de laatste tijd vaak aan denken. Aan mijn ouders, aan mijn grootouders. Uit wat voor familie ik kom.’

‘Het is ook mijn familie,’ zegt Aaf.

‘Ja dat is waar,’ zegt haar moeder zachtjes. ‘Het is ook jouw familie.’

‘Ik wil ook weten waar ik vandaan kom,’ zegt Aaf. Ze kijkt in de spiegel boven de schouw. Aafs moeder komt achter haar staan en slaat haar armen om haar dochter heen. Aaf glimlacht. Ze kijken allebei naar het kuiltje in haar wang.